UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

12 päivänä toukokuuta 2011 *

Asiassa C-410/09,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Sąd Najwyższy (Puola) on esittänyt 28.10.2009 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen samana päivänä, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o.

vastaan

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej,

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentówin

osallistuessa asian käsittelyyn,

* Oikeudenkäyntikieli: puola.

UNIONIN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. N. Cunha Rodrigues sekä tuomarit A. Arabadjiev, A. Rosas, A. Ó Caoimh ja P. Lindh (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: P. Cruz Villalón,
kirjaaja: hallintovirkamies B. Fülöp,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 30.11.2010 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o., edustajinaan radca prawny M. Korcz ja radca prawny S. Dudzik,

– Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, edustajinaan radca prawny M. Kołtoński ja radca prawny D. Pawłowska,

– Puolan hallitus, asiamiehenään M. Szpunar,

– Tšekin hallitus, asiamiehenään M. Smolek,

– Irlanti, asiamiehenään D. O'Hagan,

– Euroopan komissio, asiamiehinään G. Braun ja K. Mojzesowicz,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee Tšekin tasavallan, Viron tasavallan, Kyproksen tasavallan, Latvian tasavallan, Liettuan tasavallan, Unkarin tasavallan, Maltan tasavallan, Puolan tasavallan, Slovenian tasavallan ja Slovakian tasavallan liittymisehdoista ja niiden sopimusten mukautuksista, joihin Euroopan unioni perustuu, tehdyn asiakirjan (EUVL 2003, L 236, s. 33; jäljempänä vuoden 2003 liittymisasiakirja) 58 artiklan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa valittajana on Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o. (jäljempänä PTC) ja vastapuolena Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (sähköisen viestinnän viraston pääjohtaja, jäljempänä Prezes) ja joka koskee tiettyjä sääntelyyn perustuvia velvollisuuksia, jotka Prezes on asettanut PTC:lle.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Vuoden 2003 liittymisasiakirja

3 Vuoden 2003 liittymisasiakirjan 2 artiklassa määrätään seuraavaa:

”Alkuperäisten sopimusten määräykset sekä toimielinten ja Euroopan keskuspankin ennen liittymistä antamien säädösten säännökset ja määräykset sitovat uusia jäsenvaltioita liittymispäivästä alkaen, ja niitä sovelletaan näissä valtioissa kyseisissä sopimuksissa ja tässä asiakirjassa määrätyin edellytyksin.”

4 Vuoden 2003 liittymisasiakirjan 58 artiklassa määrätään seuraavaa:

”Toimielinten ja Euroopan keskuspankin ennen liittymistä antamien säädösten tekstit, jotka neuvosto tai komissio taikka Euroopan keskuspankki on laatinut latvian, liettuan, maltan, puolan, slovakin, sloveenin, tšekin, unkarin ja viron kielellä, ovat liittymispäivästä alkaen todistusvoimaiset samoin edellytyksin kuin yhdellätoista nykyisellä kielellä laaditut tekstit. Ne julkaistaan Euroopan unionin virallisessa lehdessä, jos nykyisillä kielillä laaditut tekstitkin on julkaistu siinä.”

Asetus N:o 1

5 Euroopan talousyhteisössä käytettäviä kieliä koskevista järjestelyistä 15.4.1958 annetun neuvoston asetuksen N:o 1 (EYVL 1958, 17, s. 385), sellaisena kuin se on muutettuna vuoden 2003 liittymisasiakirjalla, 1 artiklassa säädetään, että unionin viralliset kielet ovat

”englannin, espanjan, hollannin, italian, kreikan, latvian, liettuan, maltan, portugalin, puolan, ranskan, ruotsin, saksan, slovakin, sloveenin, suomen, tanskan, tšekin, unkarin ja viron kieli”.

6 Kyseisen asetuksen 4 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Asetukset ja muut yleisesti sovellettavat säädökset laaditaan kahdellakymmenellä virallisella kielellä.”

7 Kyseisen asetuksen 5 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Euroopan unionin virallinen lehti julkaistaan kahdellakymmenellä virallisella kielellä.”

8 Saman asetuksen 8 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Kun on kyse sellaisesta jäsenvaltiosta, jossa on useampia virallisia kieliä, käytettävä kieli määräytyy kyseisen valtion pyynnöstä kyseisen valtion lainsäädännön yleisten sääntöjen perusteella.”

Direktiivi 2002/21/EY

9 Sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen yhteisestä sääntelyjärjestelmästä (puitedirektiivi) 7.3.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/21/EY (EYVL L 108, s. 33) 1 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tällä direktiivillä perustetaan yhdenmukaistettu järjestelmä sähköisten viestintäpalvelujen, sähköisten viestintäverkkojen sekä niiden liitännäistoimintojen ja -palvelujen sääntelylle. Siinä säädetään kansallisten sääntelyviranomaisten tehtävistä ja määritellään joukko menettelyjä, joilla varmistetaan, että sääntelyjärjestelmää sovelletaan yhdenmukaisesti kaikkialla [unionissa].”

10 Direktiivin 2002/21 15 artikla koskee markkinoiden määrittelyssä noudatettavaa menettelyä, ja sen 1–3 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Kuultuaan julkisesti asiaan liittyviä tahoja ja kansallisia sääntelyviranomaisia komissio antaa suosituksen merkityksellisistä tuote- ja palvelumarkkinoista (jäljempänä suositus). Suosituksessa yksilöidään liitteen I mukaisesti ne sähköisen viestinnän alan tuote- ja palvelumarkkinat, jotka ominaisuuksiensa perusteella saattavat edellyttää erityisdirektiiveissä vahvistettujen sääntelyvelvollisuuksien asettamista, sanotun kuitenkaan rajoittamatta tällaisten markkinoiden määrittelyä kilpailulainsäädännön mukaisesti yksittäisissä tapauksissa. Komissio määrittelee markkinat kilpailulainsäädännön periaatteiden mukaisesti.

Komissio arvioi suositusta säännöllisin väliajoin uudelleen.

2. Komissio julkaisee viimeistään päivänä, jona tämä direktiivi tulee voimaan, markkina-analyysia ja huomattavan markkinavoiman arviointia koskevat ja kilpailulainsäädännön periaatteiden kanssa yhdenmukaiset suuntaviivat (jäljempänä suuntaviivat).

3. Kansallisten sääntelyviranomaisten on, suositus ja suuntaviivat mahdollisimman tarkasti huomioon ottaen, määriteltävä kilpailulainsäädännön periaatteiden mukaisesti kansallisia olosuhteita vastaavat merkitykselliset markkinat, erityisesti alueellaan vallitsevat merkitykselliset maantieteelliset markkinat. Kansallisten sääntelyviranomaisten on noudatettava 6 ja 7 artiklassa tarkoitettuja menettelyjä ennen kuin ne määrittelevät markkinoita, jotka poikkeavat suosituksessa esitetyistä."

11 Direktiivin 2002/21 16 artiklan otsikkona on "Markkina-analyysissä noudatettava menettely", ja sen 1–5 kohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Mahdollisimman pian suosituksen tai sen ajan tasalle saattamisen jälkeen kansallisten sääntelyviranomaisten on suoritettava analyysi merkityksellisistä markkinoista ottamalla suuntaviivat mahdollisimman tarkasti huomioon. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tämä analyysi suoritetaan tarvittaessa yhteistyössä kansallisten kilpailuviranomaisten kanssa.

2. Jos kansallisen sääntelyviranomaisen on direktiivin 2002/22/EY (yleispalveludirektiivi) 16, 17, 18 tai 19 artiklan tai direktiivin 2002/19/EY (käyttöoikeusdirektiivi) 7 tai 8 artiklan nojalla tehtävä päätös siitä, asettaako, pitääkö voimassa, muuttaako tai poistaako se tiettyjä yrityksiä koskevia velvollisuuksia, niiden on 1 kohdassa

tarkoitetun markkina-analyysinsa perusteella määriteltävä, vallitseeko merkityksellisillä markkinoilla todellinen kilpailu.

3. Jos kansallinen sääntelyviranomainen toteaa, että merkityksellisillä markkinoilla vallitsee todellinen kilpailu, se ei saa asettaa eikä pitää voimassa minkäänlaisia 2 kohdassa tarkoitettuja erityisiä sääntelyvelvollisuuksia. Jos alakohtaisia sääntelyvelvollisuuksia jo on voimassa, sen on poistettava tällaiset yrityksille merkityksellisillä markkinoilla asetetut velvollisuudet. Niille osapuolille, joita velvollisuuksien poistaminen koskee, on ilmoitettava asiasta hyvissä ajoin.

4. Jos kansallinen sääntelyviranomainen toteaa, ettei merkityksellisillä markkinoilla vallitse todellista kilpailua, sen on määriteltävä yritykset, joilla kyseisillä markkinoilla on huomattava markkinavoima 14 artiklan mukaisesti, ja kansallisen sääntelyviranomaisen on asetettava tällaisille yrityksille tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja asianmukaisia erityisiä sääntelyvelvollisuuksia tai, jos niitä jo on, pidettävä tällaiset velvollisuudet edelleen voimassa tai muutettava niitä.

5. Edellä 15 artiklan 4 kohdassa tarkoitetussa päätöksessä määriteltyjen[,] valtioiden rajat ylittävien markkinoiden osalta asianomaisten kansallisten sääntelyviranomaisten on yhdessä suoritettava markkina-analyysi ottamalla suuntaviivat mahdollisimman tarkasti huomioon ja tehtävä yhteensovitetusti päätös tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen sääntelyvelvollisuuksien asettamisesta, voimassa pitämisestä, muuttamisesta tai poistamisesta.”

12 Komissio vahvisti direktiivin 2002/21 15 artiklan 2 kohdan mukaisesti ohjeet markkina-analyysia ja huomattavan markkinavoiman arvioimista varten sähköisen viestinnän verkkoja ja palveluja koskevassa yhteisön sääntelyjärjestelmässä (EUVL 2002, C 165, s. 6; jäljempänä vuoden 2002 suuntaviivat).

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

13 PTC on yksi merkittävimmistä sähköisen viestinnän toimijoista Puolassa.

14 Prezes katsoi 17.7.2006, että PTC:llä oli huomattava markkinavoima puhelujen kohdeverkkopalvelujen markkinoilla, ja päätti asettaa tälle yritykselle tiettyjä sääntelyyn perustuvia velvollisuuksia.

15 PTC haki oikeusteitse muutosta tähän Prezesin päätökseen, ja niin asiaa ensimmäisenä asteena käsitellyt tuomioistuin kuin valitusastekin hylkäsi muutoksenhaun. Ennakkoratkaisua pyytäneeseen tuomioistuimeen tekemässään valituksessa PTC väittää, ettei sitä vastaan voida vedota vuoden 2002 suuntaviivoihin, joihin Prezesin päätös perustuu, koska niitä ei ole julkaistu puolan kielellä Euroopan unionin virallisessa lehdessä.

16 Sąd Najwyższy ei ole varma siitä, mihin ratkaisuun sen olisi päädyttävä tämän julkaisematta jättämisen johdosta.

17 Mainittu kansallinen tuomioistuin muistuttaa siitä, että yhteisöjen tuomioistuin on todennut, että vuoden 2003 liittymisasiakirjan 58 artikla on esteenä sille, että sellaiseen yhteisön lainsäädäntöön sisältyviä velvoitteita, jota ei ole julkaistu Euroopan unionin virallisessa lehdessä uuden jäsenvaltion kielellä, vaikka tämä on yksi Euroopan unionin virallisista kielistä, voitaisiin asettaa yksityisille tässä valtiossa, vaikka nämä olisivatkin voineet muilla keinoin saada tiedon tästä lainsäädännöstä (asia C-161/06, Skoma-Lux, tuomio 11.12.2007, Kok., s. I-10841, 57–59 kohta ja asia C-560/07, Balbiino, tuomio 4.6.2009, Kok., s. I-4447, 30 kohta).

18 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo tämän oikeuskäytännön perusteella, että puolalaiset sähköisen viestinnän yritykset ovat epäsuotuisassa asemassa muihin jäsenvaltioihin kuin Puolan tasavaltaan sijoittautuneihin yrityksiin nähden, sillä ensiksi mainitut voivat saada tiedon suuntaviivoista näiden muiden valtioiden virallisella kielellä.

19 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii sitä, tarkoitetaanko edellä mainitussa asiassa Skoma-Lux annetun tuomion 51 kohdassa käytetyllä ilmaisulla ”yhteisön lainsäädäntöön sisältyvät velvoitteet” yksinomaan säädöksiä ja päätöksiä, jotka luonteensa vuoksi perustavat velvollisuuksia yksityisille, vai kattaako se myös muut unionin toimielinten toimet, joilla vaikutetaan yksityisten oikeuksiin ja velvollisuuksiin, joista on säädetty yhteisön direktiivien täytäntöön panemiseksi annetuissa kansallisen oikeuden säännöksissä. Se tuo tässä yhteydessä esiin sen, että asiassa C-345/06, Heinrich, 10.3.2009 (Kok., s. I-1659) annetussa tuomiossa ”yhteisön lainsäädännön” käsitettä on tulkittu väljästi, jopa niin, että sen voidaan ajatella kattavan kaikki unionin toimielinten toimet. Se toteaa lisäksi, että asiassa C-158/06, ROM-projecten, 21.6.2007 annetusta tuomiosta (Kok., s. I-5103) näyttää seuraavan, ettei julkaisemista edellytetä vain silloin, kun kysymys on unionin oikeuden säännöksistä tai määräyksistä, joilla asetetaan velvoitteita yksityisille, vaan että julkaisemisvaatimuksen syntymiseen riittää se, että toimi velvoittaa jäsenvaltion ryhtymään konkreettisiin toimenpiteisiin yksityisiin nähden.

20 Kansallinen tuomioistuin esittää, että vuoden 2002 suuntaviivat luovat perusteltuja oikeudellisia odotuksia henkilöille, joiden tilanne kuuluu niiden soveltamisalaan. Lisäksi se, että komissio on vahvistanut nämä suuntaviivat, johtuu tämän tuomioistuimen mukaan välittömästi direktiivin 2002/21 15 artiklan 2 kohdassa säädetystä velvoitteesta. Näin on sen mukaan siksi, että kyseisen direktiivin 15 artiklan 3 kohdassa ja 16 artiklan 1 kohdassa säädetään, että kansallisten sääntelyviranomaisten on otettava suuntaviivat ”mahdollisimman tarkasti huomioon” sekä merkityksellisten markkinoiden määrittelyssä että niiden analysoinnissa.

21 Sąd Najwyższy on tämän vuoksi päättänyt lykätä ratkaisun antamista ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko [vuoden 2003 liittymisasiakirjan] 58 artiklan mukaan mahdollista vedota tiettyyn jäsenvaltioon sijoittautuneita yksityisiä vastaan [vuoden 2002 suuntaviivoihin], jotka kansallisen sääntelyviranomaisen on [direktiivin 2002/21] 16 artiklan 1 kohdan mukaan otettava mahdollisimman tarkasti huomioon analysoidessaan merkityksellisiä markkinoita, kun näitä suuntaviivoja ei ole julkaistu Euroopan unionin virallisessa lehdessä kyseisen valtion kielellä, vaikka tämä kieli on yksi Euroopan unionin virallisista kielistä?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

22 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen kysymys koskee asiallisesti sitä, onko vuoden 2003 liittymisasiakirjan 58 artiklaa tulkittava siten, että se on esteenä sille, että kansallinen sääntelyviranomainen tukeutuu vuoden 2002 suuntaviivoihin päätöksessä, jolla se asettaa tiettyjä sääntelyyn perustuvia velvollisuuksia sähköisen viestinnän toimijalle, koska näitä suuntaviivoja ei ole julkaistu Euroopan unionin virallisessa lehdessä kyseessä olevan jäsenvaltion kielellä, vaikka tämä kieli on yksi unionin virallisista kielistä.

23 Tähän kysymykseen vastattaessa on muistettava, että yksi unionin oikeusjärjestyksen perustavanlaatuisista periaatteista on, että julkisen vallan toimeen voidaan vedota yksityisiä vastaan vasta sitten, kun nämä ovat voineet saada siitä tiedon (asia 98/78, Racke, tuomio 25.1.1979, Kok., s. 69, Kok. Ep. IV, s. 297, 15 kohta).

24 Lisäksi todettakoon, että vuoden 2003 liittymisasiakirjan 2 artiklan mukaan toimielinten ennen liittymistä antamat säädökset sitovat uusia jäsenvaltioita ja niitä sovelletaan näissä valtioissa liittymispäivästä alkaen. Se, voidaanko niihin vedota näiden valtioiden luonnollisia henkilöitä ja oikeushenkilöitä vastaan, riippuu kuitenkin niistä

yleisistä edellytyksistä, jotka koskevat unionin oikeuden täytäntöönpanoa jäsenvaltioissa, sellaisina kuin niistä määrätään alkuperäisissä perustamissopimuksissa ja uusien jäsenvaltioiden osalta itse liittymisehdoista tehdyssä asiakirjassa (em. asia Skoma-Lux, tuomion 32 kohta).

25 Kun kyse on neuvoston ja komission asetuksista ja näiden toimielinten direktiiveistä, jotka on osoitettu kaikille jäsenvaltioille, seuraa EY 254 artiklan 2 kohdan määräyksistä, että näiden säädösten oikeusvaikutukset syntyvät vain, jos ne on julkaistu Euroopan unionin virallisessa lehdessä (ks. vastaavasti em. asia Skoma-Lux, tuomion 33 kohta).

26 Tällaisiin säädöksiin ei myöskään voida vedota luonnollisia henkilöitä ja oikeushenkilöitä vastaan jäsenvaltiossa ennen kuin viimeksi mainitut ovat voineet saada ne tietoonsa Euroopan unionin virallisessa lehdessä suoritetun asianmukaisen julkaisemisen kautta (em. asia Racke, tuomion 15 kohta ja em. asia Skoma-Lux, tuomion 37 kohta).

27 Näitä periaatteita on noudatettava samoin seurauksin silloin, kun unionin lainsäädäntö velvoittaa jäsenvaltiot toteuttamaan sen täytäntöön panemiseksi toimenpiteitä, joissa asetetaan yksityisille velvoitteita. Näin ollen sellaiset kansalliset toimenpiteet, joissa unionin lainsäädännön täytäntöön panemiseksi asetetaan velvoitteita yksityisille, on julkaistava, jotta viimeksi mainitut voivat saada niistä tiedon (ks. vastaavasti asia C-313/99, Mulligan ym., tuomio 20.6.2002, Kok., s. I-5719, 51 ja 52 kohta). Tällaisessa tilanteessa niillä, joita asia koskee, on myös oltava mahdollisuus saada tietoja niiden kansallisten toimenpiteiden lähteestä, joilla heille asetetaan velvoitteita. Julkaistava on näin ollen paitsi kyseessä oleva kansallinen säännöstö myös se unionin oikeuden toimi, jolla jäsenvaltiot on saatettu velvoittaa toteuttamaan toimenpiteitä, joissa asetetaan yksityisille velvoitteita (ks. vastaavasti em. asia Heinrich, tuomion 45–47 kohta).

28 Vuoden 2003 liittymisasiakirjan 58 artiklasta ja asetuksen N:o 1 4, 5 ja 8 artiklasta yhdessä seuraa lisäksi, että yhteisön asetuksen asianmukaiseen julkaisemiseen on sellaisen jäsenvaltion osalta, jonka kieli on unionin virallinen kieli, kuuluttava kyseisen säädöksen julkaiseminen kyseisellä kielellä Euroopan unionin virallisessa lehdessä (em. asia Skoma-Lux, tuomion 34 kohta).

29 Yhteisöjen tuomioistuin on näillä perusteilla todennut, että vuoden 2003 liittymisasiakirjan 58 artikla on esteenä sille, että sellaiseen unionin lainsäädäntöön sisältyviä velvoitteita, jota ei ole julkaistu Euroopan unionin virallisessa lehdessä uuden jäsenvaltion kielellä, vaikka tämä kieli on unionin virallinen kieli, voitaisiin asettaa yksityisille tässä jäsenvaltiossa, vaikka nämä olisivatkin voineet muilla keinoin saada tiedon tästä lainsäädännöstä (em. asia Skoma-Lux, tuomion 51 kohta ja em. asia Balbiino, tuomion 30 kohta).

30 Edellä 23–29 kohdassa lainatun, oikeusvarmuuden ja syrjintäkiellon periaatteisiin nojautuvan oikeuskäytännön perusteella on siis selvitettävä, asetetaanko vuoden 2002 suuntaviivoilla velvoitteita yksityisille. Jos näin on, näihin suuntaviivoihin ei voida Puolassa vedota yksityisiä vastaan, koska niitä ei ole julkaistu puolan kielellä Euroopan unionin virallisessa lehdessä.

31 Direktiivin 2002/21 15 ja 16 artikla, jotka on osoitettu nimenomaisesti kansallisille sääntelyviranomaisille, muodostavat oikeudellisen perustan, jolle vuoden 2002 suuntaviivat perustuvat. Nämä suuntaviivat ohjaavat kansallisia sääntelyviranomaisia merkityksellisiä markkinoita määriteltäessä ja analysoitaessa, jotta ne voivat ratkaista, onko ne asetettava ennakkosääntelyn alaisiksi. Näin on siksi, että suuntaviivojen 1 kohdan mukaan niissä esitetään periaatteet, joita kansallisten sääntelyviranomaisten on noudatettava analysoidessaan markkinoita ja tehokkaan kilpailun toteutumista sähköisen viestinnän yhteisen sääntelyjärjestelmän mukaisesti. Näiden suuntaviivojen 6 kohdassa todetaan myös, että niiden tarkoituksena on auttaa kansallisia

sääntelyviranomaisia niiden täyttäessä uusia velvoitteitaan markkinoiden määrittelyssä ja markkinavoiman arvioinnissa (asia C-424/07, komissio v. Saksa, tuomio 3.12.2009, Kok., s. I-11431, 75 ja 76 kohta).

32 Vuoden 2002 suuntaviivojen kolmessa ensimmäisessä luvussa on yhteenveto menetelmistä ja kriteereistä, joita voidaan käyttää markkinoiden määrittelyssä, markkinavoiman arvioinnissa ja sen selvittämisessä, millä yrityksillä on huomattava markkinavoima. Kyseessä on lähinnä näitä kysymyksiä koskevasta oikeuskäytännöstä tehdystä yhteenvedosta, jota on täydennetty katsauksella kolmeen komission tiedonantoon, jotka on julkaistu puolan kielellä Euroopan unionin virallisessa lehdessä, eli komission tiedonantoon merkityksellisten markkinoiden määritelmästä yhteisön kilpailuoikeuden kannalta (EYVL 1997, C 372, s. 5 ja puolankielinen erityispainos, alue 1, nide 8, s. 155), suuntaviivoihin yhteisön kilpailusääntöjen soveltamisesta televiestinnän alalla (EYVL 1991, C 233, s. 2 ja puolankielinen erityispainos, alue 1, nide 8, s. 43) ja komission tiedonantoon kilpailusääntöjen soveltamisesta telealan liittymäsopimuksiin (EYVL L 1998, C 265, s. 2 ja puolankielinen erityispainos, alue 1, nide 8, s. 255).

33 Kolmessa viimeisessä luvussa käsitellään välittömämmin direktiivin 2002/21 täytäntöönpanoa. Neljännessä luvussa, jonka otsikkona on ”Velvoitteiden asettaminen, voimassa pitäminen, muuttaminen ja poistaminen sääntelyjärjestelmässä”, pyritään antamaan kansallisille sääntelyviranomaisille ohjeita siitä, mihin toimenpiteisiin on ryhdyttävä markkinoilla vallitsevan kilpailun luonteesta tehdyn arvion johdosta. Viidennessä ja kuudennessa luvussa tarkastellaan yhtäältä tutkintavaltuuksia ja yhteistyömenettelyitä markkina-analyysissa ja toisaalta kuulemis- ja julkaisemismenettelyjä, jotka koskevat kansallisten sääntelyviranomaisten päätöshankkeita. Näissä kolmessa luvussa mainitaan sovellettavan lainsäädännön merkitykselliset säännökset, minkä lisäksi pyritään määrittelemään tarkemmin kansallisten sääntelyviranomaisten, kansallisten kilpailuviranomaisten ja komission välisten yhteistyömekanismien toimintaa.

34 Näistä seikoista käy ilmi, ettei vuoden 2002 suuntaviivoissa ole sellaisia velvoitteita, joita voitaisiin asettaa suoraan tai välillisesti yksityisille. Näin ollen se, ettei niitä ole julkaistu Euroopan unionin virallisessa lehdessä puolan kielellä, ei ole esteenä sille, että Puolan tasavallan sääntelyviranomainen viittaa niihin yksityiselle osoittamassaan päätöksessä.

35 Lisäksi on muistettava, että kyseiset suuntaviivat on julkaistu vuonna 2002 Euroopan unionin virallisen lehden C-sarjassa. Virallisen lehden L-sarjasta poiketen sen C-sarjassa ei siis julkaista oikeudellisesti sitovia säädöksiä vaan ainoastaan unionia koskevia ilmoituksia, suosituksia ja lausuntoja.

36 PTC katsoo kuitenkin, että koska nämä suuntaviivat julkaistiin vuonna 2002 Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä, ne olisi pitänyt julkaista vuoden 2003 liittymisasiakirjan 58 artiklan mukaisesti myös uusien jäsenvaltioiden virallisilla kielillä, kuten puolan kielellä.

37 On kuitenkin todettava, ettei vuoden 2003 liittymisasiakirja velvoita neuvostoa, komissiota tai Euroopan keskuspankkia kääntämään tässä artiklassa luetelluille yhdeksälle uudelle kielelle kaikkia toimielinten ja Euroopan keskuspankin toimia, jotka on annettu ennen uusien jäsenvaltioiden liittymistä unioniin. Tässä artiklassa, joka koskee kielijärjestelmää ja toimielinten ja Euroopan keskuspankin ennen liittymistä antamien toimien julkaisemisen edellytyksiä, määrätäänkin vain siitä, että näistä toimista ainoastaan ne, joiden tekstit on laadittu niillä uusien jäsenvaltioiden kielillä, jotka ovat unionin virallisia kieliä, ovat todistusvoimaisia liittymispäivästä alkaen samoin edellytyksin kuin muilla virallisilla kielillä laaditut tekstit ja julkaistaan Euroopan unionin virallisessa lehdessä, jos viimeksi mainituilla kielillä laaditut tekstitkin on julkaistu siinä. Tämä artikla merkitsee siis sitä, että jäsenvaltiot ja toimielimet valitsevat toimet, jotka on julkaistava Euroopan unionin virallisessa lehdessä, eikä siinä

suljeta pois sitä mahdollisuutta, että joitakin toimia voidaan jättää julkaisematta. Tämän johdosta vuoden 2003 liittymisasiakirjan 58 artikla ei edellyttänyt vuoden 2002 suuntaviivojen julkaisemista Euroopan unionin virallisessa lehdessä puolan kielellä.

38 On myös muistettava, että unionin tuomioistuin on jo oikeuskäytännössään torjunut sen, että unionin oikeudessa olisi voimassa yleinen periaate, jonka mukaan kaikki se, mikä saattaa vaikuttaa unionin kansalaisen etuihin, olisi laadittava kaikissa olosuhteissa hänen kielellään (ks. vastaavasti asia C-361/01 P, Kik v. SMHV, tuomio 9.9.2003, Kok., s. I-8283, 82 ja 83 kohta).

39 Edellä esitetyn perusteella esitettyyn kysymykseen on vastattava, että vuoden 2003 liittymisasiakirjan 58 artiklaa on tulkittava siten, ettei se ole esteenä sille, että kansallinen sääntelyviranomainen tukeutuu vuoden 2002 suuntaviivoihin päätöksessä, jolla se asettaa tiettyjä sääntelyyn perustuvia velvollisuuksia sähköisen viestinnän toimijalle, siitä huolimatta, ettei näitä suuntaviivoja ole julkaistu Euroopan unionin virallisessa lehdessä kyseessä olevan jäsenvaltion virallisella kielellä, vaikka tämä kieli onkin yksi unionin virallisista kielistä.

Oikeudenkäyntikulut

40 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Tšekin tasavallan, Viron tasavallan, Kyproksen tasavallan, Latvian tasavallan, Liettuan tasavallan, Unkarin tasavallan, Maltan tasavallan, Puolan tasavallan, Slovenian tasavallan ja Slovakian tasavallan liittymisehdoista ja niiden sopimusten mukautuksista, joihin Euroopan unioni perustuu, tehdyn asiakirjan 58 artiklaa on tulkittava siten, ettei se ole esteenä sille, että kansallinen sääntelyviranomainen tukeutuu komission ohjeisiin markkina-analyysia ja huomattavan markkinavoiman arvioimista varten sähköisen viestinnän verkkoja ja palveluja koskevassa yhteisön sääntelyjärjestelmässä, kun se tekee päätöksen, jolla se asettaa tiettyjä sääntelyyn perustuvia velvollisuuksia sähköisen viestinnän toimijalle, siitä huolimatta, ettei näitä suuntaviivoja ole julkaistu Euroopan unionin virallisessa lehdessä kyseessä olevan jäsenvaltion virallisella kielellä, vaikka tämä kieli onkin yksi unionin virallisista kielistä.

Allekirjoitukset